

Η "ΑΙΝΕΙΛΣ,, ΤΟΥ ΒΕΡΓΙΛΙΟΥ

Η ΦΗΜΗ

(Αινειάδος ΙV, 174-188)

νατολή.—Φλογερά, σάν το μεσουράνημά του.
—Λυπημένα, σάν τη δύσι του.

Μιὰ σιλουέττα—σάν μιᾶς Νύφης ποῦ ξέψυγε
ἀπὸ τὴ βίθη τῶν αἰώνων γιὰ νὰ μαγέψῃ μὲ τὸ
ἀφρογέννητο σῶμα.

Ἄπὸ τὸ φῶς τῶν ματιῶν της—ἀπὸ τὴ σκιὰ
τοῦ σώματός της: πότε βλέπω μιὰ νέα ζωή,
πότε ἀντικρύζω ἔνα μοιραῖο θάγατο.

Ἐλπίζω, καὶ κλαίω.

Οὐειρεύομαι, καὶ πεθαίνω.

Αὐτὸ τάχα νάνε;

ΑΜΑΡΑΝΤΟΣ

(Άπὸ τὸ ἄρτι ἐκδοθὲν «Ακαδημαϊκὸν Ημερολόγιον» τῶν
Πατρῶν τοῦ ἔτους 1918).

Ἡ Φήμη! τὸ πιὸ γλυκύοδον ἀπ' ὅλα τὰ κακά!
‘Αιγαῖει μέσο’^ς τὴν κίνησι^ν κι’ ὅσο καλπάζει, ἀρπάζει
δυνάμεις. Ἀπ’ τὸ φόβο της, εἰς τὴν ἀρχὴν μικροῦλα:
ἄλλ.^ς ὑστερὰ μπερδεύεται ψηλὸ μέο^ς τὸν τοὺς ἀνέμους
κι’ ἔχει^ς τὰ νέφῃ τὴν κορφῆν, ἐν φ πατάει^ς τὸ χῶμα.
Στὴ Φήμη, τὴ στερνὴ ἀδελφὴ Τιτάνων καὶ Γιγάντων,
ἡ Γῆ, ἡ μητέρα, ἀπ’ τὴν δργὴ τῶν θεῶν ἐρεθίσμενη,
ἔδωκε πόδια φτερωτά κι’ ἀκούμαστες φτερούγες.
Τέρας φρικτὸ καὶ θεόρατο! Μύρια φτερά τὸ σκέπουν
καὶ, κάτω ἀπ’ τὸ καθένα τους, εἰν^ς ἄγρυπνο ἔνα ματί,
—θαῦμα νά εἰπῆς!—

[νιῶνται]
Τὴ γύχτα πετάει ἀνάμεσα γῆς κι’ οὐρανοῦ^ν ἡ σκιὰ της
τρίζει^ν τὰ βλέφαρα ποτὲ δέν της τὰ ἔκλεισε ὁ Υπνος.
Τὴ μέρα κάθεται φρουρός^ς τὴς στέγες καὶ τὸν τοὺς
καὶ σπέρνει^ν ἐκεῖθε ταραχὴν εἰς τὴς μεγάλες πόλεις,
τσιμπούρι αὐτὴ ἀξεκόλλητο γιὰ ψέμματα η ἀλήθειες.
[πιῶγον]

Μεταφραστής Ν. ΛΙΒΑΔΔΑΣ

Προτομὴ τῆς δεσποινίδος Μάγου, ὑπὸ Μ. Τόμπρου